

Raisa Jäntti

Ehkä se on laatikossa.

Ehkä se on kevyt.

Mitä ajattelen kun ajattelen mustakantista vihkoa: käsialaa,
ohutteräisen kynän koukeroista jälkeä kuin hiussuortuvaa.

Pieninä. Rytmikkäinä. Nytkähdyksinä.

Ja aina hän on oikeassa:

kun sanoo, että tahtoo olla täällä,

kun sanoo että ei tahdo.

Hän kirjoittaa minua puolitiehen vastaan,

Kesäauringossa hiukset paahtuvat vaaleiksi,

mutta hänen ovat kullanväriset aina.

Syksyllä iho tummuu suopursuntuoksuiseksi,

mutta hänen on sitä aina: jos pääset tarpeeksi lähelle häntä,

voit koskettaa & kokeilla,

hän ei pahastu (sillä sinä et pääse).

Tornin juurella pysähtyy naisia ja nuoria poikia ja kukin
vuorollaan kiskaisee Tähtäpäähän hiuksia,

kantaa ei kannaa,

antaa kiivetä ei anna,

päivä ja yö yhtä pitkiä kuin Tähtäpäähän avatut hiukset. Ja
tornissa tyttö puhuu itselleen:

elän kuten elän

minä kuten itse

unohtaa miltä muut ihmiset tuoksuvat, oma tunkkainen torninsa
täynnä hunajaa.

Jos muistaa vain yhden huoneen,
ei muista mitään,
(jos ei muista mitään,
ei ole mitään,)

Lue mustakantinen vihko, siellä on
yllättävä avaruus kun se aukeaa,
yllättävä valo kun se tanssii. Tähkäpää.
Vihko on tyttö, kokonaan,
kumpi tahansa putoaa tornista,
on yhtä hienoa lasimurskaa
maassa tornin juurella.

Hänestä ei ole kuvia: hän on kuva, jäätynyt ihmisveistos
vatsallaan jäätyneessä huoneessa,
hänen sisällään kuviteltu kynä liikkuu kuvitellulla paperilla,
kuviteltu hengitys marginaaleissa.

Eikä tyttö jää koskaan yksin: tytön sisällä on
vielä kasvamatonta hiusta ja muodottomia sanoja.
Ja kun joulukuun alussa lumipilvet vaeltavat tänne,
tyttö jää
helähtää.